

EUROPEES PARLEMENT

1999

2004

Zittingsdocument

11 november 1999

DEFINITIEVE VERSIE
A5-0059/1999

*

VERSLAG

over het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken van asielzoekers en van bepaalde andere vreemdelingen
(COM(1999) 260 – C5-0082/1999 – 1999/0116(CNS))

Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken

Rapporteur: Hubert Pirker

Verklaring van de gebruikte tekens

- * Raadplegingsprocedure
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen
- **I Samenwerkingsprocedure (eerste lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen
- **II Samenwerkingsprocedure (tweede lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen voor de goedkeuring van het gemeenschappelijk standpunt
- ***I *Meerderheid van de leden van het Parlement voor de verwerping of amendering van het gemeenschappelijk standpunt*
- *** Instemming
Meerderheid van de leden van het Parlement, behalve in de in de artikelen 105, 107, 161 en 300 van het EG-Verdrag en in artikel 7 van het EU-Verdrag bedoelde gevallen
- ***I Medebeslissingsprocedure (eerste lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen
- ***II Medebeslissingsprocedure (tweede lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen voor de goedkeuring van het gemeenschappelijk standpunt
- ***I *Meerderheid van de leden van het Parlement voor de verwerping of amendering van het gemeenschappelijk standpunt*
- ***III Medebeslissingsprocedure (derde lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen voor de goedkeuring van de gemeenschappelijke ontwerp tekst

(De aangeduide procedure is gebaseerd op de door de Commissie voorgestelde rechtsgrondslag)

Commissieafkortingen

- I. AFET Commissie buitenlandse zaken, mensenrechten, gemeenschappelijke veiligheid en defensiebeleid
- II. BUDG Begrotingscommissie
- III. CONT Commissie begrotingscontrole
- IV. LIBE Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken
- V. ECON Economische en Monetaire Commissie
- VI. JURI Commissie juridische zaken en interne markt
- VII. INDU Commissie industrie, externe handel, onderzoek en energie
- VIII. EMPL Commissie werkgelegenheid en sociale zaken
- IX. ENVI Commissie milieubeheer, volksgezondheid en consumentenbeleid
- X. AGRI Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling
- XI. PECH Commissie visserij
- XII. REGI Commissie regionaal beleid, vervoer en toerisme
- XIII. CULT Commissie cultuur, jeugd, onderwijs, media en sport
- XIV. DEVE Commissie ontwikkelingssamenwerking
- XV. AFCO Commissie constitutionele zaken
- XVI. FEMM Commissie rechten van de vrouw en gelijke kansen
- XVII. PETI Commissie verzoekschriften

INHOUD

	Blz.
Proceduregegevens.....	4
WETGEVINGSVOORSTEL.....	5
ONTWERPWETGEVINGSRESOLUTIE.....	10
TOELICHTING	11
Advies van de Commissie juridische zaken en interne markt.....	15

Proceduregegevens - Raadplegingsprocedure

Bij schrijven van 29 juli 1999 verzocht de Raad, overeenkomstig artikel 63, lid 1 van het EU-Verdrag, het Europees Parlement om advies inzake het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken van asielzoekers en van bepaalde andere vreemdelingen (COM(1999) 260 - C5-0082/1999 - 1999/0116(CNS)).

Op 13 september 1999 gaf de Voorzitter van het Europees Parlement kennis van de verwijzing van dit voorstel naar de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken als commissie ten principale en naar de Commissie juridische zaken en interne markt als medeadviserende commissie.

De Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken benoemde op haar vergadering van 29 juli 1999 de heer Pirker tot rapporteur.

Zij behandelde het voorstel en het ontwerpverslag op haar vergaderingen van 18 oktober en 9 november 1999.

Op laatstgenoemde vergadering hechtte zij met 30 stemmen voor en 5 tegen haar goedkeuring aan de ontwerpwetgevingsresolutie.

Bij de stemming waren aanwezig: de leden Watson, voorzitter; Evans, ondervoorzitter; Pirker, rapporteur; Banotti, Boumediene-Thiery, Cappato, Cashman, Ceyhun, Coelho, Cornillet, Deprez, Di Pietro (verving Wiebenga), Ferri, Frahm, Gebhardt (verving Terron I Cusi), Harbour (verving Cederschiöld overeenkomstig artikel 153, lid 2 van het Reglement), Jeggle (verving Hannan overeenkomstig artikel 153, lid 2 van het Reglement), Kessler, Kirkhope, Klamt, Krivine (verving Sylla), Lechner (verving Dell'Utri), Lund, Ludford, Newton Dunn (verving Nassauer), Oostlander (verving Bötticher), Paciotti, Pack (verving Hernandez Mollar overeenkomstig artikel 153, lid 2 van het Reglement), Roure (verving Duhamel), Schmid, Schulz, Sousa Pinto, Swiebel, Turco (verving Vanhecke), Valdivielso de Cue (verving Buttiglione), Van Lancker (verving Karamanou), Vattimo, Zappalá (verving Posselt overeenkomstig artikel 153, lid 2 van het Reglement).

Het advies van de Commissie juridische zaken en interne markt is bij dit verslag gevoegd.

Het verslag werd ingediend op 11 november 1999.

De termijn voor de indiening van amendementen wordt bekendgemaakt in de ontwerpagenda voor de vergaderperiode waarin het verslag wordt behandeld.

WETGEVINGSVOORSTEL

Voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken van asielzoekers en van bepaalde andere vreemdelingen (COM(1999) 260 – C5-0082/1999 – 1999/0116(CNS))

Dit voorstel wordt als volgt gewijzigd:

Door de Commissie voorgestelde tekst¹

Amendementen van het Parlement

(Amendement 1)
Titel en tekst

“vreemdeling”

In de gehele tekst vervangen door
“derdelander”.

Motivering

De term vreemdeling heeft een negatieve connotatie en de term “derdelander” is een passende vervanging.

(Amendement 2)
Titel

Verordening (EG) van de Raad betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken van asielzoekers en van bepaalde andere vreemdelingen

Verordening (EG) van de Raad betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken van asielzoekers en van bepaalde andere vreemdelingen met het oog op het vergemakkelijken van de uitvoering van de Overeenkomst van Dublin

Motivering:

Met deze wijziging moet worden verduidelijkt dat de onderhavige verordening uitsluitend ter uitvoering van de Overeenkomst van Dublin dient.

(Amendement 3)
Vijfde overweging

Het is tevens noodzakelijk dat de lidstaten van elke asielzoeker en van elke in verband met de illegale overschrijding van de buitengrens van

Het is tevens noodzakelijk dat de lidstaten van elke asielzoeker en van elke in verband met de illegale overschrijding van de buitengrens van

¹ PB C nog niet gepubliceerd.

de Gemeenschap aangehouden vreemdeling, voor zover deze 14 jaar of ouder is, onverwijld vingerafdrukken nemen;

de Gemeenschap aangehouden vreemdeling, voor zover deze 21 jaar of ouder is, onverwijld vingerafdrukken nemen;

Motivering

De grens van 14 jaar is in strijd met de geldende internationale rechtsinstrumenten betreffende de rechten van het kind.

(Amendement 4)

Achtste overweging

Deze bewaringstermijn dient te worden bekort in bepaalde bijzondere omstandigheden waarin bewaring van vingerafdrukgegevens voor een zo lange duur onnodig is. Vingerafdrukgegevens van vreemdelingen dienen onverwijld te worden gewist zodra die vreemdelingen het burgerschap van de Unie verkrijgen;

Deze bewaringstermijn dient te worden bekort in bepaalde bijzondere omstandigheden waarin bewaring van vingerafdrukgegevens voor een zo lange duur onnodig is. Vingerafdrukgegevens van vreemdelingen worden onverwijld gewist zodra de betrokkene een verblijfsvergunning verkrijgt;

Motivering

Niets rechtvaardigt het bewaren van vingerafdrukken van iemand wiens wettelijke status is geregulariseerd.

(Amendement 5)

Artikel 4, lid 1

1. Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van elke asielzoeker van 14 jaar of ouder en zendt de in artikel 5, lid 1, punten a) tot en met f) genoemde gegevens onverwijld aan de Centrale eenheid. De procedure voor het nemen van vingerafdrukken wordt bepaald overeenkomstig de nationale praktijk van de betrokken lidstaat.

1. Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van elke asielzoeker van 18 jaar of ouder en zendt de in artikel 5, lid 1, punten a) tot en met f) genoemde gegevens onverwijld aan de Centrale eenheid. De procedure voor het nemen van vingerafdrukken wordt bepaald overeenkomstig de nationale praktijk van de betrokken lidstaat en in overeenstemming met de in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind vastgelegde waarborgen.

Motivering

De bepalingen betreffende de bescherming van de privacy in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, en in het geval van jongeren jonger dan 18 jaar, van het VN-Verdrag voor de rechten van het kind, vormen een noodzakelijke bescherming tegen misbruik bij de toepassing van de verordening. 14 jaar is te jong om routinematig vingerafdrukken te laten nemen, en 18 jaar, de leeftijd van de meerderjarigheid, moet de

standaard minimumleeftijd hiervoor zijn.

(Amendement 6)

Artikel 4, lid 6

6. De vergelijkingsresultaten worden in de lidstaat van oorsprong onverwijld gecontroleerd. De definitieve identificatie geschiedt door de lidstaat van oorsprong, in samenwerking met de betrokken lidstaten, overeenkomstig artikel 15 van de Overeenkomst van Dublin.

Van de Centrale eenheid ontvangen informatie met betrekking tot het ontbreken van overeenstemming van gegevens of met betrekking tot andere gegevens die onbetrouwbaar zijn gebleken, wist de lidstaat van oorsprong deze gegevens zodra deze niet-overeenstemming of onbetrouwbaarheid van de gegevens wordt vastgesteld.

6. De vergelijkingsresultaten worden in de lidstaat van oorsprong onverwijld gecontroleerd. De definitieve identificatie geschiedt door de lidstaat van oorsprong, in samenwerking met de betrokken lidstaten, overeenkomstig artikel 15 van de Overeenkomst van Dublin.

Als uit de resultaten van de door de Centrale eenheid verrichte vergelijking geen authentieke overeenstemming van de vingerafdrukken blijkt, wordt de lidstaat die om de vergelijking heeft verzocht, beschouwd als land van herkomst en wordt door deze lidstaat de asielprocedure in gang gezet.

Van de Centrale eenheid ontvangen informatie met betrekking tot het ontbreken van overeenstemming van gegevens of met betrekking tot andere gegevens die onbetrouwbaar zijn gebleken, wist de lidstaat van oorsprong deze gegevens zodra deze niet-overeenstemming of onbetrouwbaarheid van de gegevens wordt vastgesteld.

Motivering

Hoe vaker afdrukken met elkaar worden vergeleken des te meer kans bestaat er op vergissingen tussen gelijksoortige en identieke afdrukken.

(Amendement 7)

Artikel 7

Gegevens over een persoon die het burgerschap van de Unie heeft verkregen, worden vóór het verstrijken van de in artikel 6 bedoelde termijn in de centrale gegevensbank gewist overeenkomstig artikel 15, lid 3, zodra de lidstaat van oorsprong ervan kennis krijgt dat die persoon het burgerschap van de Unie heeft verkregen.

Gegevens over een persoon die het burgerschap van de Unie heeft verkregen of aan wie de vluchtelingenstatus of een subsidiaire of complementaire vorm van bescherming of een andere juridische status is verleend, worden in de centrale gegevensbank gewist overeenkomstig artikel 15, lid 3, zodra de lidstaat van oorsprong ervan kennis krijgt dat die persoon het burgerschap van de Unie of de vluchtelingenstatus of een subsidiaire of complementaire vorm van bescherming dan wel een andere juridische status heeft

verkregen.

Motivering

Als aan iemand de vluchtelingenstatus is verleend of op individuele gronden in overeenstemming met andere internationale verplichtingen of humanitaire overwegingen bescherming of een andere juridische status is verleend, is er geen reden meer zijn gegevens nog langer te bewaren aangezien het doel van het opslaan van deze gegevens, het “forum-shoppern” te voorkomen, vervalt zodra de asielaanvraag in behandeling is genomen

(Amendement 8)

Artikel 8, lid 1

1. Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van elke vreemdeling van veertien jaar oud of ouder die, komende uit een derde land, door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat in verband met het illegaal over land, over zee of in de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat wordt aangehouden en niet wordt teruggewezen.

1. Elke lidstaat neemt in overeenstemming met de waarborgen als vastgelegd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens onverwijld de vingerafdrukken van elke onderdaan van een derde (niet-EU-) land van 18 jaar of ouder, die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat in verband met het illegaal over land, over zee of in de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat wordt aangehouden en niet wordt teruggewezen.

Motivering

Zie amendement 5

(Amendement 9)

Artikel 10, lid 2, sub d) (nieuw)

d) De derdelander is de vluchtelingenstatus of een subsidiaire of complementaire vorm van bescherming dan wel een andere juridische status verleend.

Motivering

Zie amendement 7

(Amendement 10)

Artikel 11, lid 1, eerste alinea

1. Ten einde na te gaan of een vreemdeling van wie is gebleken dat deze zich illegaal op het grondgebied van een lidstaat ophoudt, reeds eerder in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, kan elke lidstaat de vingerafdrukken van die vreemdeling van

1. Ten einde na te gaan of een vreemdeling van wie is gebleken dat deze zich illegaal op het grondgebied van een lidstaat ophoudt, reeds eerder in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, kan elke lidstaat de vingerafdrukken van die vreemdeling van

veertien jaar oud of ouder, samen met het door die lidstaat gebruikte referentienummer aan de Centrale eenheid voorleggen.

achtien jaar oud of ouder, samen met het door die lidstaat gebruikte referentienummer aan de Centrale eenheid voorleggen.

Motivering

Zie amendement 5.

(Amendement 11)

Artikel 12, lid 1

1. De gegevens over een persoon die in een lidstaat als vluchteling is erkend en toegelaten, worden in de centrale gegevensbank afgeschermd. Die afscherming geschiedt door de Centrale eenheid, op aanwijzingen van de lidstaat van oorsprong.

1. De gegevens over een persoon die in een lidstaat als vluchteling is erkend en toegelaten, worden uit de centrale gegevensbank verwijderd.

Motivering

De gegevens van eenieder die de vluchtelingenstatus heeft verworven moeten automatisch uit de centrale databank worden verwijderd.

(Amendement 12)

Artikel 15, lid 4 bis (nieuw)

4 bis. Er mogen geen gegevens worden doorgegeven of beschikbaar gesteld aan de autoriteiten van enig niet-EU-land, noch aan enige andere instantie of autoriteit van een lidstaat dan die welke de in artikel 4 en 8 bedoelde gegevens verzamelt, tenzij hiertoe expliciet schriftelijke toestemming is verleend door de gemeenschappelijk toezichhoudende autoriteiten.

Motivering

Dit is een extra waarborg voor de databescherming en, in het geval van een instantie van een derde land, een waarborg die noodzakelijk kan zijn om de betrokkene tegen vervolging te beschermen.

ONTWERPWETGEVINGSRESOLUTIE

Wetgevingsresolutie van het Europees Parlement over het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken van asielzoekers en van bepaalde andere vreemdelingen (COM(1999) 260 – C5-0082/1999 – 1999/0116(CNS))

(Raadplegingsprocedure)

Het Europees Parlement,

- gezien het voorstel van de Commissie aan de Raad (COM(1999) 260),
 - geraadpleegd door de Raad overeenkomstig artikel 63, lid 1 van het EU-Verdrag (C5-0082/1999),
 - gelet op artikel 67 van zijn Reglement,
 - gezien het verslag van de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken en het advies van de Commissie juridische zaken en interne markt (A5-0059/1999),
1. hecht zijn goedkeuring aan het aldus gewijzigde Commissievoorstel;
 2. verzoekt de Commissie haar voorstel krachtens artikel 250, lid 2 van het EG-Verdrag dienovereenkomstig te wijzigen;
 3. verzoekt de Raad, wanneer deze voornemens is af te wijken van de door het Parlement goedgekeurde tekst, het Parlement hiervan op de hoogte te stellen;
 4. wenst opnieuw te worden geraadpleegd ingeval de Raad voornemens is ingrijpende wijzigingen aan te brengen in het voorstel van de Commissie;
 5. verzoekt zijn Voorzitter het standpunt van het Parlement te doen toekomen aan de Raad en de Commissie.

TOELICHTING

1. Inleiding

Bij schrijven van 8 juli 1999 verzocht de Raad het Europees Parlement om advies inzake het voorstel van de Commissie voor een verordening van de Raad betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken van asielzoekers en van bepaalde andere vreemdelingen.

Het Europees Parlement is reeds tweemaal over deze problematiek om advies verzocht. Op 6 oktober 1997 werd het om advies verzocht inzake het voorstel voor een overeenkomst over de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken van asielzoekers, dat op 15 januari 1998 in geamendeerde vorm werd goedgekeurd.

Op 27 november 1998 werd aan het Parlement het voorstel voorgelegd voor een op de overeenkomst betrekking hebbend protocol, dat het toepassingsbereik van het Eurodac-systeem tot bepaalde illegale immigranten uitbreidt. Bij de stemming op 14 april 1999 werd dit voorstel met krappe meerderheid afgewezen.

Noch de overeenkomst noch het protocol werden door de lidstaten ondertekend. Op zijn zittingen van 3-4 december 1998 en 12 maart 1999 besloot de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken de beide ontwerpen "in de ijskast te zetten" en verzocht hij de Commissie na de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam een voorstel voor een communautair rechtsinstrument in te dienen.

Met het onderhavige voorstel is de Commissie aan dit verzoek tegemoet gekomen.

2. Rechtsgrondslag en rechtsinstrument

Bij het Verdrag van Amsterdam werd de nieuwe Titel IV ingevoerd, die de terreinen "visa, asiel, immigratie en andere beleidsterreinen die verband houden met het vrije verkeer van personen" regelt. Overeenkomstig artikel 63, lid 1, sub a) van het EG-Verdrag moet de Raad binnen een termijn van vijf jaar maatregelen aannemen met betrekking tot "criteria en instrumenten voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land wordt ingediend in een van de lidstaten. Dat impliceert dat de Raad verplicht is tot herziening van de Overeenkomst van Dublin² betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, waarvan de efficiënte toepassing door middel van de onderhavige verordening moet worden gewaarborgd. De Commissie heeft er niet voor gekozen de Overeenkomst van Dublin en Eurodac tegelijkertijd te herzien, maar is meteen begonnen aan een herziening van Eurodac. Zij heeft haar voorstel gebaseerd op artikel 63, lid 1, sub a) van het EG-Verdrag.

Op grond hiervan is de onderhavige verordening niet van toepassing op Denemarken, het Verenigd Koninkrijk en Ierland, omdat deze landen overeenkomstig de aanvullende protocollen in principe niet deelnemen aan maatregelen die in het kader van Titel IV worden genomen en

² PB C 254 van 19.8.1997, blz. 1.

daaraan dan ook niet zijn gebonden. Op de zitting van de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken van 12 maart 1999 hebben het Verenigd Koninkrijk en Ierland echter laten weten volledig te willen worden betrokken bij de activiteiten van de Gemeenschap op het gebied van asiel. Denemarken heeft zich dienaangaande nog niet geuit.

Als rechtsinstrument werd gekozen voor de verordening, omdat het systeem voor een vergelijking van vingerafdrukken ter vaststelling van de staat waarin een asielverzoek voor het eerst werd ingediend, een in alle lidstaten uniforme regeling behoeft. De verordening omvat zowel de overeenkomst als het protocol

3. De verordening in het kort

Het geautomatiseerde Eurodac-systeem voor het nemen en vergelijken van vingerafdrukken van asielzoekers en bepaalde illegale immigranten moet ertoe dienen de omzetting mogelijk te maken van de door de lidstaten op 15 juni 1999 gesloten Overeenkomst van Dublin betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend. Wanneer er geen bijzondere, in de overeenkomst geconcretiseerde omstandigheden aanwezig zijn, is de staat waarbij het asielverzoek het eerst werd ingediend verantwoordelijk voor de behandeling ervan (art. 8 van de Overeenkomst van Dublin). Om te kunnen vaststellen welk van de lidstaten dat is, moet de asielverzoeker ondubbelzinnig kunnen worden geïdentificeerd. Identiteitspapieren zijn daarvoor ongeschikt, niet alleen omdat deze kunnen worden vervalst, maar ook omdat veel asielzoekers op grond van de omstandigheden waaronder zij werden gedwongen het eigen land te verlaten niet over identiteitspapieren beschikken. Derhalve moet worden teruggegrepen op andere ondubbelzinnige identificatiekenmerken. Van de theoretisch in aanmerking komende mogelijkheden om een persoon ondubbelzinnig te kunnen identificeren (b.v. afbeelding van de iris, DNA-analyse) is het nemen van vingerafdrukken in ieder geval het probaatste middel. Terecht werd hiervoor dan ook gekozen. Evenals de voormalige ontwerpovereenkomst bepaalt de verordening dat van alle asielzoekers de vingerafdrukken worden genomen om deze vervolgens in een uniform systeem voor een periode van 10 jaar op te slaan, zodat door middel van vergelijking de staat kan worden vastgesteld waarin een asielverzoek het eerst werd ingediend en derhalve voor de behandeling van dit verzoek verantwoordelijk is.

De verordening beperkt zich echter niet tot het vergelijken van vingerafdrukken van asielzoekers, maar voorziet ook in de mogelijkheid van het vergelijken met vingerafdrukken van twee groepen illegale immigranten, namelijk enerzijds met die van "in verband met illegale buitengrensoverschrijding aangehouden vreemdelingen" (art. 8 e.v.) en anderzijds met die van "zich illegaal in een lidstaat ophoudende vreemdelingen" (art. 11). De uitbreiding tot deze groepen, waarop vaak kritiek werd uitgeoefend, is absoluut noodzakelijk om de toepassing van de Overeenkomst van Dublin te kunnen waarborgen.

Vreemdelingen die bij het illegaal overschrijden van een buitengrens worden aangehouden, moeten onder de verordening komen te vallen, omdat de Overeenkomst van Dublin in artikel 6 bepaalt dat niet de staat waar het asielverzoek het eerst werd ingediend voor de behandeling ervan verantwoordelijk is, maar de staat waarvan de grens vanuit een derde land illegaal werd overschreden. Om de voor de behandeling van het asielverzoek bevoegde staat te kunnen vaststellen, moeten ook van deze personen vingerafdrukken worden genomen. Deze worden met die van de asielzoekers vergeleken.

De verordening verplicht derhalve de lidstaten vingerafdrukken te nemen van alle personen van 14 jaar of ouder die bij het overschrijden van een buitengrens werden aangehouden (art. 8, lid 1). De vingerafdrukken van vreemdelingen die bij illegale buitengrensoverschrijding worden aangehouden, kunnen echter niet met alle in de gegevensbank aanwezige vingerafdrukken worden vergeleken, maar alleen met die van asielzoekers welke op een later tijdstip werden opgeslagen. Vingerafdrukken van asielzoekers die op het tijdstip van de mededeling reeds voorhanden zijn, kunnen daarentegen niet voor vergelijkingsdoeleinden worden gebruikt. Ook mogen met behulp van Eurodac vingerafdrukken van vreemdelingen die bij illegale buitengrensoverschrijding worden aangehouden niet onderling worden vergeleken (art. 9, lid 1). De vingerafdrukken en alle andere gegevens mogen slechts twee jaar worden bewaard, gerekend vanaf de datum waarop de vingerafdrukken zijn genomen. Daarna worden ze automatisch gewist (art. 10, lid 1). De gegevens worden vervroegd gewist, wanneer de betreffende persoon een verblijfsvergunning krijgt, het grondgebied van de Unie verlaat of het burgerschap van de Unie krijgt (art. 10, lid 2).

De tweede groep van vreemdelingen, de vreemdelingen dus die zich illegaal in een lidstaat ophouden, komt onder het toepassingsbereik van de verordening te vallen, omdat de Overeenkomst van Dublin de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke staat ertoe verplicht de asielverzoeker weer op te nemen wanneer deze daarna naar een andere staat is gegaan (art. 10). Daarmee moet worden voorkomen dat landen zich van asielzoekers kunnen ontdoen door asielzoekers de mogelijkheid te bieden naar een andere lidstaat te reizen. Een lidstaat kan van het recht op terugzending echter alleen gebruik maken, wanneer onomstotelijk is vastgesteld dat de zich op zijn grondgebied bevindende persoon in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend. Daarom moet de lidstaten de mogelijkheid worden geboden de vingerafdrukken van deze personen met die van asielzoekers te vergelijken. De verordening houdt in artikel 11 rekening met dit vereiste.

Het nemen van vingerafdrukken van vreemdelingen die zich illegaal in een lidstaat ophouden, is niet verplicht, maar veeleer alleen dan toelaatbaar wanneer het interne recht van die lidstaat daarin voorziet. Ook kunnen de vingerafdrukken van een vreemdeling uitsluitend met die van asielzoekers worden vergeleken welke reeds in de gegevensbank zijn vastgelegd (art. 11, lid 2). Bovendien worden deze vingerafdrukken niet in de centrale gegevensbank bewaard, maar moeten onverwijld worden vernietigd wanneer de vergelijkingsresultaten aan de lidstaat van oorsprong zijn medegedeeld (art. 11, lid 4).

4. Evaluatie

De onderhavige ontwerpverordening waarborgt de efficiënte toepassing van de Overeenkomst van Dublin en zorgt ervoor dat de lidstaten de voor hen uit deze overeenkomst voortvloeiende verplichtingen kunnen nakomen.

Het is een goede zaak dat Eurodac nu in een uniform document zijn beslag krijgt en niet meer is opgedeeld in een overeenkomst en een protocol, temeer omdat de benaming protocol geen recht doet weidervaren aan de inhoudelijke betekenis ervan, namelijk uitbreiding van de vergelijking van de vingerafdrukken van asielzoekers onderling tot die met vingerafdrukken van bepaalde groepen illegale immigranten. De uniforme regeling in een verordening is in ieder geval terzake dienend en met het oog op de rechtszekerheid toe te juichen.

Inhoudelijk gezien, moet de ontegenzeggelijk ongelukkige optiek van de verordening, te weten de gemeenschappelijke behandeling van asielzoekers en illegale immigranten en de toepassing van een soortgelijke regeling, namelijk het nemen van vingerafdrukken, op de koop toe worden genomen, wil men geen afbreuk doen aan de toepasbaarheid van de Overeenkomst van Dublin, welke immers de asielzoeker de behandeling van zijn aanvraag door het vaststellen van de verantwoordelijkheid garandeert en hem daarmee ten dienste staat. Daarbij mag ook niet over het hoofd worden gezien dat de uitbreiding van het toepassingsbereik van de verordening tot illegale immigranten zo behoedzaam mogelijk geschiedt.

De verplichting tot het nemen van vingerafdrukken wordt tot het absoluut noodzakelijke beperkt en het vergelijken van vingerafdrukken van illegale immigranten met andere vingerafdrukken is slechts in een duidelijk beperkte omvang toelaatbaar.

Het voorstel moet ook ten goede worden gehouden dat het met betrekking tot het verzamelen en verwerken van gegevens van illegale immigranten zeer terughoudend is. In de bovenstaande inhoudelijke uiteenzetting werd gezegd dat het vergelijken van vingerafdrukken aan de nodige restricties is gebonden en dat ook het opslaan van de gegevens door de centrale eenheid daar waar dat toelaatbaar is, tot het hoognodige wordt beperkt. Een pluspunt is ook dat in de onderhavige verordening precies wordt geconcretiseerd welke gegevens mogen worden opgeslagen.

Ten aanzien van de inhoudelijke afwijkingen van de ontwerpen van de Raad zij opgemerkt dat een groot deel hiervan het gevolg is van de "pijlerwisseling", zoals bijvoorbeeld wijzigingen in de regelingen betreffende de bevoegdheid van het Hof van Justitie, de inwerkingtreding, de toepasbaarheid en het territoriale geldingsbereik. Er zijn echter ook nieuwe punten die verder reiken dan wat op grond van de nieuwe rechtgrondslag noodzakelijk is. Zo liggen de uitvoeringsbevoegdheden voortaan bij de Commissie, die daarbij door een comité wordt bijgestaan (art. 22). Daarnaast werd met het oog op het Initiatief 2000 (efficiënt financieel beheer) een eigen artikel betreffende het toezicht en de evaluatie van het systeem ingevoegd (art. 23). Met de bepalingen van de richtlijn gegevensbescherming (95/46/EG) werd niet alleen door een globale verwijzing naar de beginselen daarvan rekening gehouden, maar werden deze bepalingen veeleer voor dit speciale toepassingsbereik geconcretiseerd, wat de rechtszekerheid ten goede komt (zie met name art. 18). Met het oog op de rechtszekerheid werd ook de tekst van enkele bepalingen gepreciseerd, zonder de inhoud ten opzichte van de ontwerpen ingrijpend te wijzigen. Een positief punt is ook het feit dat de verordening nu in artikel 18, lid 1 zowel asielzoekers als illegale immigranten het recht geeft om over het doel van de vingerafdrukken te worden geïnformeerd. Een desbetreffende eis had het Europees Parlement al bij zijn eerste raadpleging voor de destijds betrokken personen gesteld. Het is verheugend om te zien dat de Commissie hier het standpunt van het Parlement is gevolgd.

Samenvattend kan worden gezegd dat het verordeningvoorstel niet over zijn doel, te weten de omzetting van de Overeenkomst van Dublin, uitgaat. Wil men de efficiency van deze overeenkomst waarborgen, dan is een dergelijke regeling absoluut noodzakelijk. Bovendien is het voorstel van de Commissie voor een verordening een verbetering ten opzichte van de ontwerpen van een overeenkomst en een protocol. Het onderhavige ontwerp verdient dan ook een positief onthaal.

26 oktober 1999

ADVIES

(artikel 162 van het Reglement)

aan de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken

inzake het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken van asielzoekers en van bepaalde andere vreemdelingen (COM(1999) 260 - C5-0082/1999 – 1999/0116(CNS)) (verslag-Pirker)

Commissie juridische zaken en interne markt

Rapporteur voor advies: Astrid Thors

PROCEDURE

De Commissie juridische zaken en interne markt benoemde op haar vergadering van 23 september 1999 mevrouw Thors tot rapporteur voor advies.

Zij behandelde het ontwerpadvies op haar vergaderingen van 11 en 26 oktober 1999.

Op laatstgenoemde vergadering hechtte zij met 12 stemmen voor en 8 tegen bij 6 onthoudingen haar goedkeuring aan de conclusies ervan.

Bij de stemming waren aanwezig: de leden Palacio Vallelersundi, voorzitter; Beysen, ondervoorzitter; Thors, rapporteur; Berenguer Fus, Berger, Cederschiöld, Crowley, De Clercq, Dehousse, Echerer, Ferri, Fourtou, Garaud, Gebhardt, Hager, Lechner, Lehne, MacCormick, Manders, Mathieu, Mayer, Medina Ortega, Miller, Musotto (verving Wieland overeenkomstig artikel 153, lid 2 van het Reglement), Tajani, Wallis, Wuermeling, Wuori, Zappala en Zimeray.

1. Achtergrond

De Overeenkomst van Dublin bevat gedetailleerde bepalingen ter vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat is ingediend³. De verantwoordelijke lidstaat wordt vastgesteld in volgorde van onderstaande criteria: (1) de lidstaat waarin de gezinsleden legaal verblijven, (2) de lidstaat waarvan de asielzoeker een geldige verblijfstitel bezit, (3) de lidstaat van illegale binnenkomst; de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, is echter verantwoordelijk indien de asielzoeker daar tenminste zes maanden heeft doorgebracht, (4) de lidstaat die verantwoordelijk is voor de controle bij de binnenkomst van de

³ Overeenkomst betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend (PB C 254 van 19.8.1997, blz. 1), aangevuld bij besluiten 1/97 en 2/97 (PB L 281 van 14.10.1997, blz. 1 resp. 26) en besluit 1/98 (PB L 196 van 14.7.1998, blz. 49) van het Comité van Dublin.

vreemdeling op het grondgebied van de lidstaten, (5) de lidstaat waar het asielverzoek het eerst is ingediend⁴.

Omdat het in de praktijk uiterst moeilijk is vast te stellen welk van bovengenoemde gevallen van toepassing is, vormt het voorgestelde Eurodac-systeem een aanvulling op de Overeenkomst van Dublin. Bewijsvoering wordt gemakkelijker gemaakt door het verzamelen en doorgeven van vingerafdrukken van

- asielzoekers (art. 4, lid 1)
- personen, komende uit een derde land, die zijn aangehouden in verband met het illegaal overschrijden van de buitengrenzen van de lidstaten (art. 8, lid 1)
- vreemdelingen die zich illegaal op het grondgebied van een lidstaat ophouden (art. 11, lid 1).

Dit voorstel is een noodzakelijk voortvloeisel van de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam. Het nieuwe artikel 63 van het EG-Verdrag is thans de juiste rechtsgrondslag en biedt de mogelijkheid tot vaststelling van een verordening in plaats van een op de derde pijler gebaseerde gecombineerde toepassing van een overeenkomst en een protocol, zoals dat het geval was vóór de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam. Hoewel de Eurodac-overeenkomst⁵ en het Eurodac-protocol⁶ nooit in werking zijn getreden, wordt door de vaststelling van een verordening een rechtstreeks toepasselijk rechtsinstrument gecreëerd dat onder de eerste pijler valt.

2. Algemene beoordeling

Uw rapporteur voor advies **is het ermee eens** dat de Overeenkomst van Dublin ten spoedigste aangevuld dient te worden door een Eurodac-verordening om deze overeenkomst in de praktijk uitvoerbaar te maken.

Terdege moet echter worden **bestudeerd** of de rechten van personen waarvan vingerafdrukken genomen en behandeld zijn, door het voorstel voldoende worden beschermd. Onder normale omstandigheden mogen vingerafdrukken alleen worden genomen van criminelen of van personen die ervan verdacht worden een strafbare handeling te hebben begaan. Onder geen beding mogen asielzoekers nadelige gevolgen ondervinden van het nemen van vingerafdrukken en de verdere behandeling daarvan.

3. Opmerkingen over de werking van Eurodac

De voornaamste bepalingen inzake de werking van Eurodac zijn de volgende:

De vingerafdrukken van elke **asielzoeker** worden vergeleken met in de centrale gegevensbank **reeds opgeslagen** vingerafdrukken (art. 4, leden 1 en 3).

⁴ Artikel 4 t/m 8 van de Overeenkomst van Dublin.

⁵ Zie bijlage bij COM(1999) 260, alsmede verslag A4-0402/1997 van het EP en de resoluties van het EP van 15 januari 1998 en 13 april 1999.

⁶ Zie bijlage bij COM(1999) 260, alsmede verslag A4-0138/1999 van het EP en resolutie van het EP van 13 april 1999.

Vingerafdrukken van elke vreemdeling die, komende uit een derde land, wordt aangehouden in verband met het illegaal overschrijden van de grens van een lidstaat worden uitsluitend geregistreerd ter vergelijking met daarna doorgegeven gegevens over asielzoekers (art. 8, leden 1 en 2).

Om na te gaan of een vreemdeling die zich illegaal ophoudt op het grondgebied van een lidstaat, eerder een asielverzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, worden diens vingerafdrukken doorgegeven aan de Centrale Eenheid, dit uitsluitend ter vergelijking met vingerafdrukken van asielzoekers, die door andere lidstaten zijn doorgegeven en reeds zijn opgeslagen in de centrale gegevensbank (art. 11).

Deze bepalingen staan haaks op enkele criteria van de Overeenkomst van Dublin.

In de eerste plaats worden in de Overeenkomst van Dublin meer criteria genoemd dan de drie in de ontwerpverordening. De nadruk die op deze criteria ligt, zou de hiërarchie van de criteria van de Overeenkomst van Dublin overhoop kunnen halen.

In de tweede plaats zijn de relevante tijdstippen die in de Overeenkomst van Dublin worden genoemd, de tijdstippen waarop de feiten zich hebben voorgedaan (b.v. datum van illegale overschrijding van een grens), terwijl de relevante tijdstippen in de ontwerpverordening die tijdstippen zijn waarop de vingerafdrukken zijn doorgegeven (b.v. datum van doorzending van vingerafdrukken van een persoon die illegaal een grens heeft overschreden).

In de derde plaats en als algemene opmerking bedoeld, bestaat het gevaar dat de Overeenkomst van Dublin geïnterpreteerd kan worden in het licht van de Eurodac-verordening, hetgeen een methodologisch probleem zou opleveren.

4. Vluchtelingen

Artikel 12 heeft betrekking op gegevens van erkende en toegelaten vluchtelingen. Dit is iets nieuws omdat in de Overeenkomst van Dublin geen sprake is van vluchtelingen. Het begrip "vluchteling"⁷ verschilt duidelijk van de term "asielzoeker". De formulering van artikel 12 is vaag omdat het onduidelijk is of dergelijke vluchtelingen eveneens aan een van de andere voorwaarden in de verordening moeten voldoen (b.v. of de betrokkene ook asielzoeker moet zijn, dan wel een persoon die illegaal de grens heeft overschreden, dan wel een persoon die zich illegaal op het grondgebied van een lidstaat ophoudt) of dat hieronder alle vluchtelingen vallen. Verder blijft het onduidelijk of de term "gegevens" ook vingerafdrukken inhoudt. Omdat het bij Eurodac voornamelijk om vingerafdrukken gaat, valt hiervan uit te gaan.

In artikel 12 in de huidige versie schuilen aanzienlijke potentiële gevaren.

⁷ Voor verdere details, zie COM(1997) 93, verslag A4-0284/1997 van het EP en resolutie van het EP van 23 oktober 1997, alsmede COM(1998) 372, verslag A4-0399/1998 van het EP en resolutie van het EP van 20 november 1998.

5. Bescherming van de grondrechten van de betrokkenen

1. Rechtskader

Artikel 6 van het EU-Verdrag bepaalt het volgende: "De Unie eerbiedigt de grondrechten, zoals die worden gewaarborgd door het op 4 november 1950 te Rome ondertekende Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en zoals zij uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten voortvloeien, als algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht."

Artikel 8, lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden beschermt - *onder andere* - het privé-leven⁸. Dit recht omvat toegang tot persoonsgegevens⁹.

Het Europees Hof van Justitie heeft steeds in bewoordingen als in artikel 6 van het EU-Verdrag geoordeeld dat dit recht een waarborg is voor de eerbiediging van de grondrechten¹⁰.

Richtlijn 95/46/EG (PB L 281 van 23.11.1995, blz. 31) heeft betrekking op de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens. Deze richtlijn is aangevuld met richtlijn 97/66/EG betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de telecommunicatiesector (PB L 24 van 30.1.1998, blz. 1).

Artikel 286 van het EG-Verdrag luidt als volgt: "Met ingang van 1 januari 1999 zijn de besluiten van de Gemeenschap inzake de bescherming van personen met betrekking tot de verwerking en het vrije verkeer van persoonsgegevens van toepassing op de instellingen en organen die bij of op grond van dit Verdrag zijn opgericht."

Bij de bescherming van persoonsgegevens is bezorgdheid op zijn plaats als in een rechtsinstrument wordt bepaald dat van bepaalde personen, ongeacht of het hierbij om onderdanen van derde landen gaat, vingerafdrukken moeten worden genomen en moeten worden verwerkt. In beschaafde samenlevingen worden alleen criminelen en van strafbare feiten verdachte personen zo behandeld.

Aan de andere kant geeft het Gemeenschapsrecht de communautaire wetgever ten volle het recht de grondrechten te beschermen. Hieronder wordt nagegaan of het voorstel in zijn huidige versie de grondrechten toereikend beschermt en in welke opzichten het verbeterd dient te worden.

⁸ "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."

⁹ Europees Hof voor de rechten van de mens, arrest van 26.3.1987, Leander, A-serie, nr. 116; arrest van 7.7.1989, Gaskin, A-serie, nr. 160; arrest van 27.8.1997, M.S. tegen Zweden, 20837/92, Reports 1997/IV.

¹⁰ Zie arrest van 13.12.1979 in zaak 44/79, Hauer, punt 3; arrest van 29.4.1999 in zaak C-293/97, The Queen tegen Secretary of State for the Environment and Another, ex parte Standley en Metson, punt 54.

2. Verplichtingen uit hoofde van de ontwerpverordening

Bij de **lidstaten van oorsprong** (art. 2, lid 1, sub f)) berust een ruimte verantwoordelijkheid voor het gegevensgebruik (art. 13, leden 1 t/m 3), en wel door te zorgen voor

- het nemen van vingerafdrukken
- de doorzendingen van vingerafdrukken aan de Centrale Eenheid
- de juistheid van de gegevens
- de werking van de centrale gegevensbank (onverminderd de verantwoordelijkheid van de Commissie)
- het rechtmatig gebruik van de resultaten van de vingerafdrukvergelijkingen.

De lidstaten van oorsprong moeten eveneens gedetailleerde maatregelen nemen om misbruik door onbevoegden te voorkomen (art. 14).

Geen enkele lidstaat mag naspeuringen doen in de gegevens die door een andere lidstaat zijn doorgezonden, noch dergelijke gegevens ontvangen, met uitzondering van die die resulteren uit goorloofde vingerafdrukvergelijkingen (art. 15, lid 1).

Het is aan de **Commissie** ervoor te zorgen dat de Centrale Eenheid volgens de verordening en de toepassingsbepalingen ervan wordt beheerd (art. 13). De Commissie dient eveneens maatregelen te nemen om misbruik van gegevens door onbevoegden in de Centrale Eenheid te voorkomen (art. 14).

3. Correcties van feiten

Betrokkenen hebben het recht op toegang tot gegevens. **Eenieder** kan verzoeken dat feitelijk onjuiste gegevens worden rechtgezet of onrechtmatig vastgelegde gegevens worden gewist (art. 18). Bij geschillen kan men zich wenden tot een **nationale toezichthoudende autoriteit** (art. 19 en art. 18, lid 10).

4. Sancties

Sancties voor het niet nakomen van de bovengenoemde verplichtingen door een lidstaat worden kennelijk geregeld bij nationale wetgeving (voor aansprakelijkheid, zie art. 17, lid 3). Van een bijzonder moeilijke situatie is sprake als de lidstaat van oorsprong en de Commissie samen verantwoordelijk zijn voor de werking van de centrale gegevensbank. De sancties van de lidstaten op inbreuken moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn (art. 24).

Van het algemene Gemeenschapsrecht is alleen af te leiden welk soort sancties van toepassing kunnen zijn bij verkeerd handelen van de Centrale Eenheid (d.w.z. de Commissie). Niet-contractuele aansprakelijkheid zoals die geregeld is in artikel 288, tweede alinea van het EG-Verdrag, is stellig een mogelijkheid, maar de jurisprudentie inzake niet-contractuele aansprakelijkheid van de Gemeenschap is nog lang niet uitgekristalliseerd¹¹. Daarnaast kunnen disciplinaire maatregelen tegen ambtenaren en overige personeelsleden worden genomen, maar

¹¹ Voor referenties, zie resolutie van het EP van 30.1.1997 over het 13de jaarverslag over de controle op de toepassing van het Gemeenschapsrecht (A4-0001/1997).

niet door de benadeelde partijen. Bovendien zijn ambtenaren en overige personeelsleden van de EG vrijgesteld van rechtsvervolging (zoals strafvervolging) voor hetgeen zij in hun officiële hoedanigheid hebben gedaan (art. 12 van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Gemeenschappen). Deze immuniteit kan weliswaar worden opgeheven, maar de benadeelde partij kan deze gang van zaken niet wezenlijk beïnvloeden (art. 18). Te bedenken valt bovendien dat de Commissie haar zetel in Brussel heeft en dat de vervolging zou moeten worden ingesteld door Belgische autoriteiten. Dit punt bewijst weer eens het mogelijke nut van een **Europese openbare aanklager** (met bevoegdheden op het gebied van databescherming), waarop onder andere is aangedrongen in het tweede verslag van het Comité van onafhankelijke deskundigen¹².

De vraag hoe gezorgd moet worden voor afschrikkende en doeltreffende sancties tegen ongeoorloofd handelen van de Centrale Eenheid blijft daarom onbeantwoord.

5. De gemeenschappelijke toezichhoudende autoriteit

Bij artikel 20 wordt een gemeenschappelijke toezichhoudende autoriteit ingesteld met alleen decoratieve controlerende, toezichhoudende en adviserende taken. De ernstigste sanctie die deze autoriteit kan opleggen, bestaat uit verslagen die openbaar worden gemaakt en aan diverse instanties en instellingen worden toegezonden (art. 20, lid 8). Het is onaanvaardbaar dat alle lidstaten in deze gemeenschappelijke toezichhoudende autoriteit zijn vertegenwoordigd, maar niet het Europees Parlement.

Het EG-Verdrag en de jurisprudentie van het Hof van Justitie beperken de mogelijkheid om nieuwe organen op te richten waarin het Verdrag zelf niet voorziet. Dit verklaart tot op zekere hoogte waarom de gemeenschappelijke toezichhoudende autoriteit niets anders is dan een zoethoudertje en een machteloos instrument.

Indien de Commissie als de voor het beheer van de Centrale Eenheid verantwoordelijke instantie echter bindende besluiten neemt met betrekking tot de rechten van personen waarvan gegevens worden beheerd, worden deze automatisch onderworpen aan een juridische toetsing (art. 230 van het EG-Verdrag).

Gelukkig wordt "de gemeenschappelijke toezichhoudende autoriteit ... opgeheven zodra het in artikel 286, lid 2 van het Verdrag bedoelde onafhankelijke controleorgaan is opgericht". En verder: "Dit onafhankelijke controleorgaan treedt in de plaats van de gemeenschappelijke toezichhoudende autoriteit en oefent alle bevoegdheden uit waarover het beschikt krachtens het besluit waarbij het wordt opgericht" (art. 20, lid 11). Deze laatste zin is absoluut noodzakelijk, want zonder deze zin loopt het Europees Parlement gevaar dat zijn bevoegdheden krachtens artikel 286, lid 2 van het EG-Verdrag ondermijnd worden.

6. Conclusies

De Commissie juridische zaken en interne markt heeft de volgende conclusies goedgekeurd:

1. De ontwerpverordening is een nuttig voorstel, dat de Overeenkomst van Dublin in de praktijk

¹² Tweede verslag, deel II, blz. 38 t/m 43 - <http://www.europarl.eu.int>.

doeltreffender maakt.

2. Wat de bescherming van de grondrechten betreft, blijft de vraag hoe afschrikkende en doeltreffende sancties tegen ongeoorloofd handelen door de Centrale Eenheid kunnen worden bewerkstelligd, onbeantwoord. Het idee van een Europese openbare aanklager zou in dit verband met succes kunnen worden aangekaart.